

روشنفکر دینی (ش.ش / فرآیندشناسی مرز دانش)

روشنفکری دینی (اصط.رجا) عبارت است از حلّ مداوم مسائل تازه فکری و انسانی، با توجه به معرفت دینی و با استفاده از حداکثر توانش معرفتی. پس کسی که با مسائل معرفتی و عینی جهان بی ارتباط است نه اندیشمند است و نه عالم. او که می خواهد مسائل نوین انسان و جامعه را بدون استفاده از علم الادیان و علم الابدان حلّ کند، روشنفکر نیست و آن کس که در این مسیر، مسائل را بدون ملاحظه محکّمات اسلامی، حلّ و فصل کند، روشنفکر دینی نیست.

روشنفکری دینی دو حوزه نظر و عمل را پوشش می دهد و مسؤول کفایت تبیینی مفاهیم علمی و روزآمدسازی روش های عمل است.

مطالب مرتبط

مسئله نوفهمی و روشنفکری دینی

روشنفکر دینی (ش.ش / فرآیندشناسی مرز دانش) عالم و اندیشمندی خلاق است که با دانش تخصصی خود، فرآورده ها را با آورده های علمی پیوسته در مرز دانش به تعامل علم ساختی وامی دارد.

او نوفهمی را وارد گفتگوی سپهری و کهکشان علم می کند. کار او به خلق پرسش، معرفت و نظریه و سازه و پیکره بندی، راهکار، راهبرد و ایجاد برخی تحولات معرفتی در مفاهیم علمی می انجامد.

او دشمن سخت زایی معرفتی و تعصب در فهم است و اکسیژن حیات او آزادی بیان است و بواعث سلب آن را، یکی از شعوب مهمّ دجال می داند.

منبع داوری و فکری روشنفکران دینی، قرآن و اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام است و پاسخ پرسش های خود را در تلائم با محکّمات دین و مستمّد از معارف اهل بیت علیهم السلام، بدست می آورد.

از جمله صلاحیّت های یک روشنفکر دینی، تقوا و طهارت باطن، علم و مهارت کافی در استنباط معارف از منابع دین و خلاقیت در فهم و مهارت در به تعامل درآوردن نوآورده های معرفتی، شجاعت و احتیاط، در بیان عقاید است. روشنفکری دینی، امروزه باید در فرآیند گفتگوی سپهری رخ دهد و بعید است اشخاص بتوانند به خوبی از پس آن برآیند. اما عملاً افراد خاصی در این کار موفق ترند {چرا؟ نیازمند تبیین و نظریه}

کسانی که اصول استنباط معارف اسلامی را نمی دانند، یا با آورده ها و مناسبات جدید مفاهیم علمی و پدیده های اجتماعی و داده های ریزوماتیک حوزه مطالعاتی خود آشنا نیستند، نباید وارد حوزه تولید معرفت و روشنفکری دینی بشوند. روشنفکر خودباخته، دارای معنا و مصداق است.

روشنفکران دینی، تقریباً در تمام جوامع اسلامی، آواره و در خطرند و

یکی از عوامل بدبختی مسلمان، همین است. امام مهدی عجل الله تعالی فرجه، سالار و سلسله جنبان روشنفکری دینی است. او امامی غایب و گریزان و خائف و مترقب است

خلاصه:

روشنفکری دینی عبارت است از:

حل مداوم مسائل دین شناسانه

و ارائه راهکارهای دینگزارانه،

در بستر تحول ظرفیت های معرفتی، اقتصادی، اجتماعی و سیاسی و...

روشنفکران دینی، پیوسته در حال:

زدایش تناقضات و ناسازواری ها،

دفع و رفع شبهات و قشریگری ها و فرسودگی های معرفتی

و در حال نو کردن راهکاهای نخ نماشده در پیاده سازی دین اند.

سنخ کار ایشان از قبیل اجتهاد است.